

ÉTKEZÉSI ÍRÓ

Indulásnak ennyi

Jolsvai András

Tavalyelőtt, egy verőfényes májusi napon teljesült ifjúkori álmom: Zoli barátommal lezúdulunk a Hármashatárhegytől a Szépvölgyi úton a Dunáig egy tűzpiros Ferrari cabrióban, és közben a Dondolót énekeltük – két pajkos ötvenes, akik voltunk. Nem mondom, hogy nem esett jól, de azért kellett hozzá némi önironia, hogy abszolváljuk. A tanulság pedig mégiscsak az volt, hogy vannak dolgok az életben, amelyeket már nem tudunk bepótolni, bármennyire is szeretnénk.

Ez a jelenet jutott eszembe, amikor elhátározta, hogy magam is felcsapok gasztrókiblernek, ahogy manapság szokás. Nem későn? – töprengtem. S nemcsak azért, mert mostanában tényleg minden valamire való lapban, újságban és online-felületen találkozhatunk ilyesféle vendéglátóipari fejezettel, úgyhogy a grízgaluska meg a lazacsteak (szíveskedjenek a kedvemért ezt cstéknek ejteni) tárgyában ma már nehéz újat mondani. (Nehéz, nehéz, de nem lehetetlen: majd meglátják.) Hanem főképpen azért, mert ez is egy olyan álom az életemben, melyet hosszú ideje kergetek.

Sok év előtt, amikor még se híre, se hamva nem volt ennek a divatnak Magyarországon, egy napon felkerestem a főszerkesztőmet (aki – csak a filológiai pontosság kedvéért mondom – nem azonos ennek a folyóiratnak a főszerkesztőjével), és előadtam neki ötletemet: mi lenne, ha eljárnék ide-oda a városban, elüldögélnék, eszegetnék, iszogatnék, aztán megírnám, mit tapasztalok. – Szóval azt akarod, hogy a vacsorádat is én fizessem? – mondta az éles eszű főszerkesztő, és páros lábbal ajtót mutatott. Értettem a szóból, és nem kísérleteztem többé. És egyre fájóbb szívvel olvastam aztán az évek múlva feltűnő étteremkritikákat sorban. „Epi-gonok” – gondoltam magamban sóhajtván, pedig szorosan véve nem volt igazam. És persze hozzágondoltam rögtön, hogy én mennyire, de mennyire jobban csinálnám.

Azért volt egy kivétel: a *Fáy-Orsós* tandem, a Wittman-fiók, akik a Népszabadságban tényleg tőkélyre vitték a műfajt. Nagy élvezettel olvastam sorozatukat, és egyszer még egy kis tréfára is vetemedtem. Történt, hogy a szerzők vitriolos tollal tették a föld-

del egyenlővé az egyik méltatlanul divatos budai éttermet, melynek pöffeszkedő főnöke levélben fenyegette meg az egyébként inkognitóban ebédelő újságírókat. Több se kellett nekem, másnap asztalt foglaltam az étteremben, természetesen Wittmann néven. Kitüntetőleg udvarias kiszolgálásban volt részem, de nem tudhattam, melyik ételben lesz a méreg. Mindenesetre, amikor a főpincér gombapaprikást javasolt, mint a ház specialitását, szeretettel elhárítottam. Mindennek van határa. Egyszer a kérdés az, nem késő-e most, amikor az ember egy étterembe lépve többször pillant már a vérképerre meg a cukorszintjére, mint az étlapra, nekivágni egy ilyen kalandnak. Nincs-e eleve kudarcról ítélt az az étkezési író, aki nemhogy stílusosan, de gyomorilag sem tudja már megközelíteni nagy példaképét, *Krúdy Gyulát*?

Ne adjunk e kérdésekre elhamarkodott választ. Induljunk el ebben a városban, melyet mindannyian elfogódottan szeretünk, üljünk be elegáns éttermekbe és sarki kocsmákba, olvassunk mérvadó lapokat a kávéházakban, igyunk egy forró feketét egy presszóban, kvaterkázunk kisvendéglők kockás abroszainál, figyeljük a vendégeket, az étkeket, magunkat.

Gyűjtsünk életképeket a huszonegyedik századi Budapest asztalai mellől. Vagyis kövessük a hajdani városi folklór egyik klasszikus háromsorát, miszerint „enni jó, inni jó, szovjetuni jó”. A többi meg majd kialakul.

Tartsanak tőlem. (jav: velem). Eszem a szívüket. ●

fotó: Sebestyén László